

Η εκτέλεση των τεσσάρων τις πρώ τες ώ ρες της 30ης Μαρτίου του '52, είναι, κατ' αρχάς, μια από τις αποδείξεις του πόσο η Ελλάδα είχε απωλέσει κάθε έννοια εθνικής κυριαρχίας.

Με τον πρωθυπουργό Νικ. Πλαστήρα ασθενή, κλινήρη και αδύναμο, τον βασιλιά Παύλο παγερά αδιάφορο στις διεθνείς παρακλήσεις για χάρη και τους καθ' ύλην αρμόδιους υπουργούς της κυβέρνησης τουλάχιστον απρόθυμους για οποιαδήποτε δράση, η τύχη των 4 ήταν προεδδικασμένη. Ακόμα και ο τρόπος που εκτελέστηκαν, μέρα Κυριακή και πριν το πρώτο φως της μέρας, δείχνει αφ' ενός, ό,τι την τύχη του τόπου δεν την όριζαν Έλληνες, αφ' ετέρου ότι το ζητούμενο δεν ήταν η απονομή δικαιοσύνης.

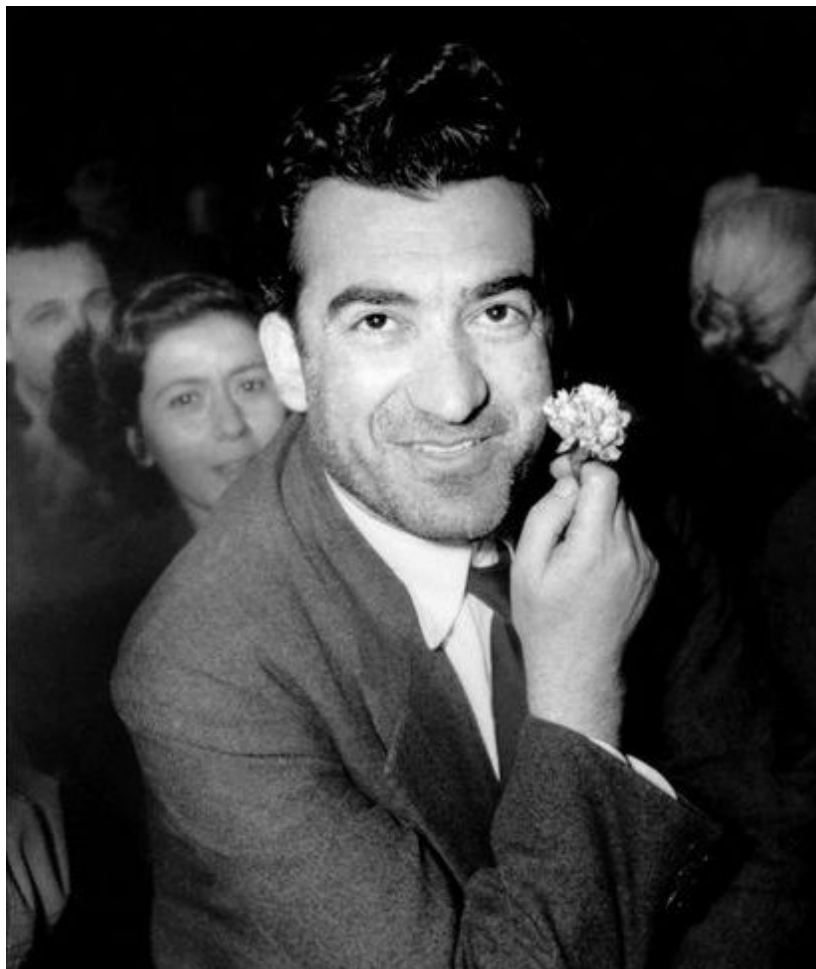
Φυλακές Καλλιθέας. από εδώ οδήγήθηκαν στο απόσπασμα στο Γουδή οι τέσσερις.

Το μετεμφυλιακό κράτος διαμορφωνόταν πάνω στη ίδια φιλοσοφία του εμφυλίου, όπως σχηματίστηκε μετά την Βάρκιζα. Δεν επιθυμούσε ηττημένους αντιπάλους. Επιδίωκε την εξολόθρευση τους, τον ολοκληρωτικό αφανισμό τους και την τρομοκρατία των όποιων συμπαθούντων.

Βρισκόμαστε πια βαθιά στο σενάριο του ψυχρού πολέμου, ο Ελληνικός εμφύλιος ήταν το πρώτο πεδίο του και παρέμενε ένα τέλειο σκηνικό για τις κινήσεις των αντιπάλων. Δέκα μόλις μήνες μετά το πολεμικό του τέλος ξέσπασε στην άπω Ανατολή το επόμενο μέτωπο. Ο πόλεμος της Κορέας *«...ένας πόλεμος στο πιο ακατάλληλο μέρος, την πιο ακατάλληλη στιγμή, με τον πιο ακατάλληλο αντίπαλο...»* όπως ελέχθη.

Έτσι, στην Ελλάδα, δεν υπήρχαν περιθώρια για ανθρωπισμούς και υποχωρήσεις, ενώ οι μηχανισμοί και οι εκπρόσωποι της εξουσίας ήταν πρόθυμοι όχι μόνον να υπακούσουν αλλά να εκτελέσουν με θέρμη κάθε τέτοια πολιτική που είχε αρχίσει να αρθρώνεται από την

Κατοχή με τα πρώτα μηνύματα της βαθιάς πώλωσης.

Οι πρώτες ώρες της 30ης Μαρτίου του '52 – (Τετάρτη 29 Μαρτίου '17)

Δεκατέσσερα χρόνια μετά τις εκτελέσεις, το '66, οι φυλακές Καλλιθέας, γκρεμίστηκαν